

Sygn. akt I C 598/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09.02.2016 r.

sprawy z powództwa B. O.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda B. O. kwotę 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 15.04.2015r. do dnia zapłaty.

II. Oddała powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 404,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt. I C 598/15

UZASADNIENIE

Powódka B. O. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) SA w W. kwoty 35.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę po śmierci brata M. J. wraz z odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu powódka podniosła, iż w dniu 15.10.2002r. w wyniku wypadku drogowego, spowodowanego przez J. P., kierującego pojazdem ubezpieczonym przez pozwanego, zginął M. J. – brat powódki. Wskutek tego zdarzenia udziałem powódki stały się traumatyczne przeżycia, związane ze śmiercią jedynego brata, z którym była mocno związana i który stanowił podporę całej rodziny, a także ból, pustka, utrata poczucia bezpieczeństwa.

Pozwany (...) SA w W. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że wprawdzie co do zasady uznaje swą odpowiedzialność za zdarzenie, jakie miało miejsce w dniu 15.10.2002 r., czego dowodem była wypłata powódce zadośćuczynienia w kwocie 5.000 zł, to jednak brak jest podstaw do przyznania powódce wyższego zadośćuczynienia, bowiem prowadziłoby to li tylko do wzbogacenia a nie wyrównania krzywdy. Nadto pozwany podniósł, że wypadek miał miejsce w roku 2002, a zatem w zupełnie innych realiach ekonomicznych i uwarunkowaniach prawnych, co również winno znaleźć odzwierciedlenie w wysokości należnego powódce zadośćuczynienia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15.10.2002 r. na drodze M. – D. P. kierujący samochodem ciężarowym m-ki J. nr rej. (...) nieprawidłowo wykonał manewr wyprzedzania innego pojazdu ciężarowego, wskutek czego samochód J. wjechał na prawe pobocze i uderzył w rosnące na nim drzewo. W następstwie zdarzenia śmierć na miejscu poniósł pasażer samochodu ciężarowego m-ki J. – M. J..

dowód: opinia biegłego J. A. – k. 83-85 (...). (...) Prok. Rej. w G.

W dacie wypadku sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w (...) SA w W.. Ubezpieczyciel uznał co do zasady swą odpowiedzialność za skutki w/w zdarzenia i wypłacił powódce B. O. kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

dowód: bezsporne

Powódka B. O. w chwili zdarzenia miała 21 lat, przebywała w domu wraz z matką T. J. (1) (obchodzącą w dniu zdarzenia imieniny) i żoną zmarłego. Ze zmarłym bratem pozostawała w bliskich, zażyłych kontaktach i to pomimo założenia przez M. J. własnej rodziny – zmarły wraz z rodziną, powódką i matką mieszkali w jednym domu, wspólnie prowadzili gospodarstwo domowe, a powódka pozostawała praktycznie na utrzymaniu brata. Zmarły brat był dla powódki osobą ważną w życiu, razem spędzali dużo czasu na wspólnym majsterkowaniu, nauce jazdy rowerem i traktorem oraz innych zajęciach. Po wypadku powódka wprawdzie nie korzystała z pomocy psychologa, ale nie pogodziła się ze śmiercią brata do dnia dzisiejszego, żałoba trwa do chwili obecnej

dowód: zeznania powódki k 62

zeznania świadka T. J. k40

oświadczenie – akta szkody (...)

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym jest ustalony w sprawie stan faktyczny – wynika on nie tylko z dokumentów, korelujących wzajemnie, logicznych i zgodnych z zasadami doświadczenia życiowego zeznań świadka T. J. (1) i zeznań powódki – przede wszystkim nie kwestionowała tego żadna ze stron. W tej sytuacji Sąd dał wiarę zeznaniom świadka T. J. oraz zeznaniom powódki, opierając na tym rozstrzygnięcie sprawy.

Podobnie bezspornym pozostaje w sprawie podstawa odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia z 15.10.2002r., w tym w zakresie zadośćuczynienia na rzecz powódki. Wynika to wprost ze stanowiska pozwanego, zawartego w odpowiedzi na pozew.

Jedyną kwestią sporną w niniejszej sprawie jest wysokość owego zadośćuczynienia. Z jednej strony bowiem powódka określiła w pozwie całkowitą wysokość zadośćuczynienia, przysługującego jej z tytułu cierpień i krzywd doznanych wskutek śmierci brata, na kwotę 40.000 zł, a z drugiej – ubezpieczyciel wyszacował tę wysokość na kwotę 5.000 zł (zresztą już wypłaconą).

Przed dokonaniem analizy wysokości zadośćuczynienia, należy powódce wypada jeszcze wspomnieć o podstawie prawnej roszczenia B. O. i wskazać, że „W judykaturze utrwalił się pogląd, że jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed 3 sierpnia 2008 r. (wejście w życie art. 446 § 4 k.c.), to najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. (por. wyrok SN z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10, LEX nr 848128 oraz uchwała SN z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10, LEX nr 604152)” [tak: K. A. (red.), G. Z., J. A., K. G., O. A., P. A., S. T., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna, LEX 2014]. W podobnym tonie wypowiadają się również inni przedstawiciele literatury, wskazując, że „Najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 § 1 zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed 3 sierpnia 2008 r. (wejście w życie art. 446 § 4). Wprowadzenie art. 446 § 4 doprowadziło bowiem jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania (wyrok SN z 11 maja 2011 r., I CSK 621/2010, LEX nr (...))”. [tak: C. J. (red.), J. K., K. G., K. J., N. P., R. B., S. G., (...), Kodeks cywilny. Komentarz, LexisNexis 2014, wydanie II]. W kontekście powyższych uwag oraz treści wspomnianych wyżej orzeczeń Sądu Najwyższego, które zresztą Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela w pełni,

należy stwierdzić, że podstawą odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń za skutki zdarzenia z 15.10.2002r. opiera się na art. 448 kc w zw. z art. 805 kc.

Analizując z kolei roszczenia powódki w zakresie wysokości zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu Uchwały z dnia 13.7. 2011 r. sygn. III CZP 32/11 (publ. OSNC 2012/1/10, www.sn.pl, B.S.N. 2011/7/9). Zgodnie z nim „Nie może być kwestionowane, że ten sam czyn niedozwolony może wyrządzać krzywdę różnym osobom, źródłem krzywdy jest zatem czyn niedozwolony, którego następstwem jest śmierć. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych”. W realiach niniejszej sprawy bezspornym pozostaje fakt bliskich relacji łączących powódkę ze zmarłym bratem i to na przestrzeni całego życia powódki. Zmarły M. J., jako starszy brat, zawsze był dla B. O. autorytetem, wsparciem i opoką, tym bardziej zważywszy na to, że rodzeństwo wychowywało się w niepełnej rodzinie (ojciec alkoholik porzucił rodzinę dość wcześnie) i przy częstej nieobecności matki, usiłującej pracą zapewnić podstawowe warunki egzystencji. Stąd też wynika i głęboki związek powódki z bratem, i nasilenie traumatycznych przeżyć, wynikających z nagłej, przedwczesnej śmierci M. J.. Oczywistym przy tym jest, że w sprawie nie była wykonywana żadna opinia biegłego, a strona powodowa nawet nie zainicjowała sprokurowania takiego dowodu. Pozbawiło to strony oraz Sąd orzekający możliwości szerszego i podbudowanego naukowo określenia charakteru więzi emocjonalnej powódki i zmarłego M. J. oraz głębokości przeżyć traumatycznych B. O., związanych ze śmiercią brata. Nie zmienia to jednak postaci rzeczy, że nawet te dowody, zaprezentowane przez stronę powodową, doprowadziły Sąd do wniosku, iż kwotą adekwatną do rozmiaru cierpień psychicznych powódki jest 20.000 zł. Uwzględniając przy tym dokonaną już przez pozwanego wypłatę na rzecz powódki kwoty 5.000 zł należało – zdaniem Sądu – orzec jak w pkt I. orzeczenia. O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 817 § 1 kc, uwzględniając przy tym żądanie pozwu oraz fakt zgłoszenia szkody pozwanemu w dniu 28.12.2014r. Mając na uwadze wysokość roszczenia powódki i treść pkt I. wyroku należało orzec jak w pkt II.

Orzekając o kosztach procesu, Sąd miał na względzie art. 100 kpc, stanowiący, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powództwo zostało uwzględnione co do kwoty 15.000 zł czyli w 42,86 %, a oddalone co do kwoty 20.000 zł, czyli w 57,14 %. Po stronie kosztów powódki Sąd uwzględnił kwoty 1750 zł opłaty od pozwu, 2400 zł wynagrodzenia pełnomocnika powódki i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. koszty po stronie pozwanego to 2400 zł wynagrodzenia pełnomocnika i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. po dokonaniu wyliczeń matematycznych Sąd o kosztach orzekł jak w pkt III wyroku.